

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

м. Івано-Франківськ

«29» червня 2023 року

Слідчий в особливо важливих справах слідчого відділу Управління Служби безпеки України в Івано-Франківській області підполковник юстиції Захарук Петро Ваильович, розглянувши матеріали досудового розслідування у кримінальному провадженні № 2202209000000003 від 27.02.2022 та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 36, 42, 276, 277, 278, 279 КПК України, –

ПОВІДОМИВ:

Рябічева Віктора Дроновича, 12.05.1952 р.н., уродженця та жителя Луганської області, м. Ровеньки, вул. Гагаріна, буд. 5, кв. 128, громадянина України, раніше не судимого, –

про підозру у вчиненні умисних дій, спрямованих на допомогу державі-агресору (пособництво), та окупаційній адміністрації держави-агресора, вчинених громадянином України, з метою завдання шкоди Україні шляхом реалізації та підтримки рішень держави-агресора, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111-2 КК України.

Фактичні обставини кримінального правопорушення, у вчиненні якого підозрюється Рябічев В.Д.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Згідно зі статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до ч. 1 ст. 17, ч. 1 ст. 65 Конституції України, захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Згідно ст. 132 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання

централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. Зазначені конституційні принципи організації територіального устрою обумовлені формою державного устрою України як унітарної держави, закріпленою ст. 2 Основного Закону держави.

Відповідно до ст. 133 Конституції України, систему адміністративно-територіального устрою України складають: Автономна Республіка Крим, області, райони, міста, райони в містах, селища і села. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади РФ та службових осіб з числа керівництва збройних сил російської федерації (далі — ЗС РФ), досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України - в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та ЗС РФ вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та РФ, створення і фінансування непередбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи Генерального штабу збройних сил російської федерації

(далі — ГШ ЗС РФ), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей РФ, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України та, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

Ураховуючи, що територія АР Крим та м. Севастополя мала найбільше військово-стратегічне значення для представників влади та ЗС РФ серед інших територій України, які були об'єктом їх злочинного посягання, а також те, що на вказаній території дислокувалися підрозділи Чорноморського флоту російської федерації (далі - ЧФ РФ), це сприяло найбільш прихованому використанню регулярних військ ЗС РФ поряд з іншими елементами гібридної війни, а тому ведення гібридної війни проти України співучасники злочинного плану вирішили розпочати на території півострова Крим.

Для ефективної реалізації плану вирішено залучити військовослужбовців ЗС РФ, співробітників інших силових відомств РФ, представників влади, інших громадян РФ та України. Крім того, з цією ж метою, представниками влади РФ створено та озброєно іррегулярні незаконні збройні формування, озброєні банди та групи найманців, якими керували офіцери спецслужб і ЗС РФ.

Так, починаючи з 20 лютого 2014 року для реалізації вищезазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополя, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і м. Севастополь, здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів ЗС РФ.

У подальшому військовослужбовцями ЗС РФ здійснено захоплення будівель центральних органів влади АР Крим та встановлено контроль над їхньою діяльністю з метою забезпечення прийняття вигідних та необхідних для РФ рішень. Крім того, здійснено блокування автошляхів, захоплення аеропортів та транспортних підприємств, військових частин ЗС України, пошкодження та знищення військового майна, що має важливе оборонне значення для України.

Відтак всупереч міжнародному правопорядку, з нехтуванням державного суверенітету та територіальної цілісності України, починаючи з 20 лютого 2014 року, представниками влади РФ і службовими особами ЗС РФ розпочато збройне вторгнення регулярних військ РФ на територію України з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України, та військової окупації території АР Крим і м. Севастополя.

Також представниками влади і ЗС РФ вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на іншій території України.

Так, указаними особами у березні — квітні 2014 року організовувалися та проводилися антиурядові протестні акції, найбільш масові з яких - у Луганській,

Донецькій, Харківській, Дніпропетровській, Запорізькій, Миколаївській, Херсонській та Одеській областях з метою поширення сепаратистських проросійських гасел та здійснення силового захоплення адміністративних будівель органів державної влади для послідувочої організації незаконних референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

З метою гарантованого досягнення указаних цілей та створення видимості того, що в Україні триває внутрішній конфлікт, представники влади та ЗС РФ вирішили створити на її території терористичні організації, які поряд із основною функцією - здійснення терористичної діяльності, створювали враження діяльності в межах Донецької та Луганської областей опозиційних сил, які нібито від імені та за цілковитої підтримки місцевого населення відстоюють їх право на самовизначення та незалежність, що прямо суперечить Конституції України та нормам міжнародного права.

У березні-квітні 2014 року у м. Луганську та інших населених пунктах Луганської області розпочалася збройна агресія РФ шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств РФ, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, направленої на окупацію Луганської області та порушення територіальної цілісності України.

Після окупації 07.04.2014 м. Луганська та всієї території Луганського району представниками збройних формувань РФ фактично узурповано всі владні повноваження на тимчасово окупованій території району шляхом збройного захоплення адміністративних будівель органів державної влади та місцевого самоврядування, встановлення інституту військових комендатур, запровадження тотального контролю та жорсткого управління в усіх сферах життєдіяльності громади селища, фактичної ліквідації приватної власності, свободи слова, пересування та волевиявлення, а також шляхом повсякденного залякування населення, застосування фізичного і психологічного впливу до окремих категорій суспільства та верств населення.

У подальшому, на тимчасово окупованій території Луганської області, всупереч законодавству України, 11.05.2014 проведено незаконний референдум з питання «Про підтримку акту про державну самостійність Луганської народної республіки», за результатами якого 12.05.2014 проголошено створення незаконного псевдодержавного утворення «луганська народна республіка» (далі - «лнр»).

З метою забезпечення діяльності самопроголошеної «лнр» представниками РФ з числа своїх громадян та місцевого населення Луганської області сформовані підрозділи політичного (так звані «органи державної влади «лнр»») та силового блоків (до складу яких увійшли представники так званих правоохоронних органів та незаконних збройних формувань), які мали стабільний склад лідерів, підтримували між собою тісні стосунки, забезпечували централізоване підпорядкування учасників політичного та силового блоку лідерам організації, а також розробили план злочинної діяльності та чіткий розподіл функцій учасників щодо його досягнення.

Надалі представниками самопроголошеної «лнр», які контролюються окупаційною адміністрацією російської федерації, з числа своїх громадян та місцевого населення області сформовано політично-управлінські (т.зв. «органи

государственной власти лнр») та силові органи.

У подальшому, 18.05.2014 на тимчасово окупованій території Луганської області представниками т.зв. «лнр» прийнято документ з ознаками нормативності «конституція луганской народной республики». Відповідно до вказаного документу, одним із так званих «органів влади ЛНР» є «народный совет луганской народной республики — парламент луганской народной республики», котрий є постійно діючим вищим та єдиним законодавчим (представницьким) органом державної влади «луганской народной республики», обирається на п'ять років та складається із 50 депутатів.

До повноважень вказаного «органу», відповідно до так званої «конституції лнр», серед іншого, входять:

- прийняття «конституції луганської народної республіки» та «законів луганської народної республіки», внесення до них змін;
- прийняття постанов «народного совета луганской народной республики» та внесення до них змін;
- встановлення адміністративно-територіального устрою «лнр» та порядку його зміни;
- розгляд питань щодо зміни кордонів «лнр»;
- призначення референдуму «лнр»;
- затвердження угоди про зміну кордонів «луганской народной республики».

Місцем розташування вказаного незаконного органу влади є: Луганська область, м. Луганськ, Ленінський район, пл. Героїв ВВВ, буд. 3.

У результаті вищезазначених подій частина території Луганської області протягом квітня-вересня 2014 року опинилась під контролем регулярних з'єднань і підрозділів збройних сил та інших військових формувань рф, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів, рф на території Луганської області так званої «лнр», які Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268-УІІ від 18.01.2018, Постановою Верховної Ради України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» № 254-УІІ від 17.03.2015 та Закону України «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей» №1680-VII від 16.09.2014 визнані тимчасово окупованими територіями, а органи державної та місцевої влади України та бюджетні установи, згідно з Постановою Кабінету Міністрів України № 595 від 07.11.2014, припинили свою діяльність на вказаних територіях та переміщені на підконтрольну органам державної влади України територію.

Відповідно до прийнятого 29.03.2019 самопроголошеним «народним советом лнр» «закону лнр об общественной палате луганской народной республики», вказана «общественная палата» є консультативно-дорадчим органом на яку покладено завдання із забезпечення погодження суспільних інтересів громадських об'єднань, органів «державної» влади та органів місцевого самоврядування для вирішення найбільш важливих питань економіки та соціального розвитку «лнр», захисту прав та свобод громадян шляхом висування та підтримки цивільних ініціатив направлених на реалізацію «конституційних»

прав, свобод та інтересів громадян, надання пропозицій голові «лнр» та іншим органам «державної» влади.

21 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до президента російської федерації з проханням визнати незалежність так званих Донецької та Луганської народних республік.

В цей же день, президент російської федерації скликав позачергове засідання ради безпеки російської федерації, де обговорено питання щодо доцільності визнання незалежності Донецької та Луганської народних республік.

Службові особи з числа вищого керівництва РФ, які входять до складу ради безпеки РФ, публічно підтримали звернення державної думи РФ та заявили про необхідність визнання президентом РФ незалежності «Донецької народної республіки» та «Луганської народної республіки».

Цього ж дня президент російської федерації підписав указ про визнання незалежності так званих Донецької народної республіки та Луганської народної республіки.

При цьому, всупереч наведеним вище нормам президент російської федерації, а також інші представники влади російської федерації, діючи всупереч вимогам п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту Організації Об'єднаних Націй і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), продовжили планування, підготовку та розв'язання агресивної війни проти України.

З цією метою 22 лютого 2022 року президент російської федерації підписав з керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей договори про дружбу, співробітництво та взаємну допомогу, які в той же день ратифіковані державною думою та радою федерації РФ.

У цей же день президент російської федерації, реалізуючи злочинний план, з метою надання видимості законності дій по нападу на Україну, направив до ради федерації РФ звернення про використання збройних Сил РФ за межами РФ, яке було задоволено.

23 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до президента російської федерації з проханням надати допомогу у відбитті надуманої ними воєнної агресії «українського режиму щодо населення» так званих Донецької та Луганської народних республік.

24 лютого 2022 року президент російської федерації оголосив про своє рішення почати військову операцію в Україні, після чого був відданий наказ на вторгнення підрозділів збройних сил російської федерації на територію України.

Після того, 24.02.2022 на виконання вищевказаного наказу, військовослужбовці збройних сил російської федерації шляхом збройної агресії, незаконно вторглися на територію України, перетнувши лінію державного

кордону України, розташовану в Автономній Республіці Крим, Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській, інших областях та шляхом застосування зброї здійснили напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, житлові масиви та інші цивільні об'єкти, а також здійснили окупацію частини території України, чим вчинили дії на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується до теперішнього часу та призводить до тяжких наслідків.

Указані дії супроводжуються бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння. При цьому вогневі удари здійснюються по об'єктам, які захищені нормами міжнародного гуманітарного права. Зазначені дії призвели до тяжких наслідків у вигляді загибелі людей, у тому числі дітей, отримання ними тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості та заподіяння матеріальних збитків у вигляді знищення будівель, майна та інфраструктури.

Російська федерація вчинила злочин агресії проти України та здійснила тимчасову окупацію частини її території за допомогою збройних формувань рф, що складаються з регулярних з'єднань і підрозділів, підпорядкованих міністерству оборони рф, підрозділів та спеціальних формувань, підпорядкованих іншим силовим відомствам рф, їхніх радників, інструкторів та іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих рф, а також за допомогою окупаційної адміністрації рф, яку складають її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та підконтрольні рф самопроголошені органи, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України.

Указом Президента України від 24.02.2022 № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні» у зв'язку з військовою агресією російської федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» в Україні введено воєнний стан із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб, який в подальшому було неодноразово продовжено, і наразі він діє строком до 19 серпня 2023 року.

Реалізуючи злочинний умисел, спрямований на виконання рішення про незаконне приєднання частини території України до російської федерації, з метою створення видимості легітимності вказаних дій, а також дотримання вимог Декларації ООН про право народів на самовизначення та інших норм міжнародного права, керівництво російської федерації через підконтрольні самопроголошені «органи влади лнр» і т.зв. консультативно-дорадчий орган – «громадську палату лнр», ініціювало процедуру проведення референдуму щодо входження «лнр» до складу рф як суб'єкта федерації.

Згідно ст. 73 Конституції України, питання про зміну території України вирішуються виключно всеукраїнським референдумом .

Відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 85 Конституції України, призначення всеукраїнського референдуму з питань, визначених статтею 73 Конституції України, належить до повноважень Верховної Ради України.

Абзацом 4 підпункту 4.3 пункту 4 мотивувальної частини рішення Конституційного Суду України від 14 березня 2014 року № 2-рп/2014 визначено: "принципи цілісності і недоторканності території України в межах існуючого кордону, поширення суверенітету України на всю її територію встановлені Конституцією України. Звуження меж існуючого кордону України, виведення будь-якого суб'єкта адміністративно-територіального устрою України з її складу, зміна конституційно закріпленого статусу адміністративно-територіальної одиниці як невід'ємної складової частини України шляхом проведення місцевого референдуму суперечать зазначеним конституційним принципам)"

Згідно ст. 3 Закону України «Про всеукраїнський референдум» від 26.01.2021 № 1135-IX не можуть бути предметом всеукраїнського референдуму питання:

1) що суперечать положенням Конституції України, загальновизнаним принципам і нормам міжнародного права, закріпленим насамперед Загальною декларацією прав людини, Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод, протоколами до неї;

3) спрямовані на ліквідацію незалежності України, порушення державного суверенітету, територіальної цілісності України, створення загрози національній безпеці України, розпалювання міжетнічної, расової, релігійної ворожнечі;

Відповідно до ч. 1 ст. 19 Закону України «Про правовий режим воєнного стану» № 389-VIII від 12.05.2015, в умовах воєнного стану забороняється проведення всеукраїнських та місцевих референдумів.

Згідно ч. 1 ст. 20 Закону України «Про всеукраїнський референдум» № 1135-IX від 26.01.2021, у разі введення воєнного чи надзвичайного стану в Україні або окремих її місцевостях призначення (проголошення) та проведення всеукраїнського референдуму забороняється.

Згідно ст. 42 IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі: Положення про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника.

Згідно ст. 43 IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907 з фактичним переходом до рук окупанта повноважень легітимної влади він вживає всіх залежних від нього заходів для того, щоб, по можливості, відновити і забезпечити громадський порядок і безпеку, дотримуючись існуючих у країні законів.

У відповідності до п. 7 ч. 1 ст. 1-1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 (в редакції від 07.05.2022, далі за текстом - Закону № 1207-VII), тимчасово окупована рф територія України (тимчасово окупована територія) - це частини території України, в межах яких збройні формування рф та окупаційна адміністрація рф встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування рф встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації рф.

Згідно п. 6 ч. 1 ст. 1-1 Закону № 1207-VII, окупаційна адміністрація російської федерації – сукупність державних органів і структур рф, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних рф самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Відповідно до положень ч. 1 ст. 1 Закону № 1207-VII, тимчасово окупована територія рф територія України (далі – тимчасово окупована територія) є невід'ємною частиною території України, на яку поширюється дія Конституції та законів України, а також міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Тимчасова окупація рф території України, визначених ч. 1 ст. 3 цього Закону, незалежно від її тривалості, є незаконною і не створює для рф жодних територіальних прав.

За державою Україна, територіальними громадами сіл, селищ і міст, розташованих на тимчасово окупованій території, органами державної влади, органами місцевого самоврядування та іншими суб'єктами публічного права зберігається право власності, інші речові права на майно, в тому числі на нерухоме майно, включаючи земельні ділянки, що знаходяться на тимчасово окупованій території.

Відповідно до наказу Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України № 75 від 25.04.2022 «Про затвердження Переліку територіальних громад, що розташовані в районі проведення воєнних (бойових) дій або які перебувають в тимчасовій окупації, оточенні (блокуванні) станом на 23 серпня 2022 року» (в редакції наказу Міністерства від 20.09.2022 № 159), Луганська міська територіальна громада Луганського району Луганської області станом на 20.09.2022 перебувала в тимчасовій окупації, оточенні (блокуванні).

Наказом Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України № 309 від 22.12.2022 «Про затвердження Переліку територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих Російською Федерацією», до тимчасово окупованих російською федерацією територій України з 07.04.2014 віднесено всю територію Луганського району Луганської області.

Пособництво державі-агресору визначається наступними формами злочину:

- 1) реалізація рішень держави-агресора, збройних формувань чи окупаційної адміністрації держави-агресора;
- 2) підтримка рішень або дій держави-агресора, збройних формувань чи окупаційної адміністрації держави-агресора;
- 3) добровільний збір або підготовка та передача матеріальних ресурсів чи інших активів представникам держави-агресора, її збройним формуванням або окупаційній адміністрації держави-агресора;

4) добровільна передача матеріальних ресурсів чи інших активів представникам держави-агресора, її збройним формуванням або окупаційній адміністрації держави-агресора.

Рішення держави-агресора, збройних формувань та/або окупаційної адміністрації держави-агресора – політичні заяви, закони, укази, постанови, накази, розпорядження та інші відповідні рішення, що приймаються органами влади РФ, командуванням її збройних формувань, окупаційною адміністрацією.

Дії держави-агресора, збройних формувань та/або окупаційної адміністрації держави-агресора – будь-які дії вказаних суб'єктів, вчинені повністю чи частково на виконання зазначених рішень.

Підтримка рішень та/або дій – сприяння, надання моральної, матеріальної чи іншої допомоги, вираження солідарності з діями чи рішеннями держави-агресора, збройних формувань та/або окупаційної адміністрації держави-агресора, висловлення симпатії їм, виступ на захист зазначених рішень чи дій.

З метою легітимізації наслідків агресивної війни проти України, анексії українських територій окупаційна адміністрація, намагаючись змінити конституційно закріплений статус Донецької, Луганської, Запорізької та Херсонської областей як невід'ємних складових частин України, анонсувала проведення референдуму з 23 по 27 вересня 2022 року про включення цих територій, у тому числі Луганської області, до складу російської федерації.

Ректор «Луганського державного університету імені Володимира Даля» лнр (далі – ЛГУ ім. В. Даля) Рябічев В.Д., проживаючи в м. Луганську Луганської області, знаючи, що російська федерація веде агресивну війну проти України, будучи прихильником окупації російською федерацією частини території України та встановлення на окупованих територіях незаконно створених російською федерацією органів влади, усвідомлюючи вчинення дій спрямованих на шкоду державній безпеці, суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості України, умисно, з ідеологічних та політичних мотивів, добровільно прийняв рішення співпрацювати з державою-агресором, незаконними органами влади, створеними на тимчасово окупованій території, у тому числі окупаційною адміністрацією держави-агресора, шляхом підтримання та реалізації їх дій та рішень держави-агресора та окупаційної адміністрації.

З метою реалізації рішень держави-агресора, Рябічев В.Д. умисно, добровільно, 15.07.2022 організував у приміщенні «Луганського державного університету імені Володимира Даля», розташованому у м. Луганську, вулиця Молодіжна, 20А, засідання так званої «общественной палаты луганської народної республіки» та прийняв безпосередню участь першому засіданні т.зв. другого складу «общественной палаты луганської народної республіки» в її діяльності. На вказаному засіданні Рябічева В.Д. обрано заступником голови «общественной палаты луганської народної республіки».

Тоді ж на засіданні «общественной палаты луганської народної республіки» створено т.зв. «громадський штаб референдуму про приєднання «лнр» (тимчасово окупованої території Луганської області) до складу російської федерації», до якого увійшли члени «общественной палаты луганської народної республіки», у тому числі Рябічев В.Д.

Рябічев В.Д., підтримуючи рішення держави-агресора про проведення псевдореферендуму на території тимчасово окупованої Луганської області, вживаючи заходи з метою їх реалізації, усвідомлюючи, що він вчиняє дії на шкоду суверенітету та незалежності України, як заступник голови «общественной палаты луганской народной республики» добровільно увійшов до складу «громадського штабу референдуму про приєднання «ЛНР» до складу російської федерації» та взяв активну участь у підготовці «псевдореферендуму».

Далі, Рябічев В.Д., продовжуючи виконання злочинного умислу на вчинення дій, спрямованих на допомогу державі-агресору (пособництво), та окупаційній адміністрації держави-агресора, з метою завдання шкоди Україні шляхом реалізації та підтримки рішень держави-агресора, добровільно прийняв участь у підготовці та направленні 19.09.2022 звернення «общественной палаты ЛНР» до т.зв. «глави лнр» Пасічника Л.І. з ініціативою проведення на тимчасово окупованій території Луганської області так званого «референдуму» з питання її приєднання до російської федерації на правах окремої адміністративно-територіальної одиниці рф – суб'єкта федерації.

На підставі вказаного звернення, 20.09.2022 у м. Луганську головою «народного совета лнр» Мірошниченко Д.М. скликано та проведено позачергове засідання т.зв. «народного совета лнр», під час якого винесено на розгляд, прийнято та в подальшому підписано і введено в дію т.зв. «главою лнр» Пасічником І.Л. «закон о референдуме луганской народной республики по вопросу о вхождении в состав Российской Федерации на правах субъекта рф», а також «постановление о назначении референдума луганской народной республики по вопросу вхождения в состав российской федерации на правах субъекта российской федерации», проведення якого передбачено впродовж 23-27.09.2022.

У подальшому, Рябічев В.Д., продовжуючи реалізацію злочинного умислу на вчинення дій, спрямованих на допомогу державі-агресору (пособництво) та окупаційній адміністрації держави-агресора, з метою завдання шкоди Україні шляхом реалізації та підтримки рішень держави-агресора, забезпечив проведення незаконного референдуму на території ЛГУ ім. В. Даля, надавши впродовж 23-27.09.2022 приміщення вказаного навчального закладу для голосування та розміщення т.зв. виборчої комісії.

Продовжуючи реалізацію вищевказаного злочинного умислу, впродовж 23-24.09.2022, Рябічев В.Д. умисно, добровільно, з метою заподіяння шкоди Україні, прийняв участь у створенні інформаційно-пропагандських відеоматеріалів, опублікованих в мережі Інтернет та на інформаційних ресурсах т.зв «лнр», в яких відобразив свою участь у голосуванні, а також підтримку проведення незаконного референдуму на території Луганської області з обов'язковим подальшим входженням Луганської області до складу російської федерації, висвітлюючи це як, нібито, довгоочікувану подію з боку громадськості м. Луганська та студентів ЛГУ ім. В. Даля.

Відповідні відеоматеріали опубліковані на відеохостингу «YouTube» 24.09.2022 під назвою: «Новости Далевого университета референдум 23 09 22» (<https://www.youtube.com/watch?v=25XYcE5exD8>) та «ГТРК ЛНР Здесь и сейчас Виктор Рябичев 23 сентября 2022» (<https://www.youtube.com/watch?v=JGb4WvnfyqE>).

Таким чином, Рябічев Віктор Дронович, 12.05.1952 р.н обгрунтовано підозрюється у вчиненні умисних дій, спрямованих на допомогу державі-агресору (пособництво), та окупаційній адміністрації держави-агресора, вчинених громадянином України, з метою завдання шкоди Україні шляхом реалізації та підтримки рішень держави-агресора, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111-2 КК України.

Слідчий в ОВС СВ УСБУ
в Івано-Франківській області
підполковник юстиції

Петро ЗАХАРУК

ПОГОДЖЕНО

Прокурор у кримінальному провадженні -
начальник відділу Івано-Франківської
обласної прокуратури

Богдан БУРАК

Підозрюваний згідно ст. 42 КПК України має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обгрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Також, підозрюваному роз'яснено зміст ст. 63 Конституції України, про те, що: особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

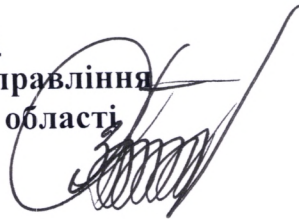
Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятку про процесуальні права і обов'язки отримав, права підозрюваного мені роз'яснені та зрозумілі.

Підозрюваний _____
« ____ » год. « ____ » хв. _____ 2023 року

Захисник: _____

Повідомлення про підозру вручив:

**Слідчий в ОВС слідчого відділу Управління
СБ України в Івано-Франківській області,
підполковник юстиції**

Петро ЗАХАРУК